

GENKI KAWAMURA

Kui
kassid
maailmast
kaoksid

Jaapani keelest tõlkinud Margit Juurikas

Originaali tiitel
Genki Kawamura
„Sekai kara neko ga kietanara“
Kodansha, 2012

Sekai kara neko ga kietanara © 2012 Genki Kawamura
Kõik õigused kaitstud.
Eestikeelse väljaande ilmumine on korraldatud koostöös kirjastusega
Kodansha Ltd., Tokyo.

Eestikeelne tõlge © Margit Juurikas ja kirjastus Tänapäev, 2020
Toimetanud Janne Albert
Kujundanud Inga Joala

ISBN 978-9949-85-802-6
Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

Kui kassid maailmast kaoksid ...
Kuidas siis maailm muutuks? Kuidas muutuks minu elu?
Kui mina maa pealt kaoksin ...
Kas siis läheks maailm homsele vastu nii nagu alati, karva-
võrdki muutumata?

Küllap arvad nüüd, et see on mingi mõttetu luulu.
Aga usu mind.
See, millest ma kohe kirjutama hakkan, juhtus minuga
seitsme päeva jooksul.
Need olid väga veidrad seitse päeva.

Ahjaa, muide, ma olen suremas.

Miks kõik nii läks?

Ka sellest kavatsen ma kirjutada.
Tõenäoliselt saab kiri pikk, aga sellegipoolest, ma tahan, et sa
selle läbi loeksid.

Sellest saab minu esimene ja viimane kiri sinule. Minu testa-
ment.

ESMASPÄEV SAATANA SAABUMINE

Minul ei olnud isegi kümmet asja, mida enne surma teha tahaksin.

Nagu kunagi nähtud filmis, kus kangelanna koostas enne surma nimekirja kümnest asjast.

See on ju jabur!

No võib-olla ehk mitte jabur, ehkki midagi märkimisväärset sellise nimekirja koostamises kindlasti ei ole.

Ah? Et miks ma nii arvan?

Nojah, kuidas seda nüüd öeldagi ... Ma proovisin seda. Piinlik küll, aga jah, proovisin. Seda „kümne asja” värki.

See oli seitse päeva tagasi.

Vaevlesin juba pikka aega külmetuse käes, kuid jätkasin sellele vaatamata igapäevaselt oma postiljonitööd. Mul oli kerge palavik, pea parem pool tuikas valust. Püüdsin olukorda käsimüügiravimitega leevendada (nagu sa tead, ma

vihkan arste), kuna aga kahe nädala jooksul mu seisund ei paranenud, otsustasin viimaks siiski arsti juurde minna.

See ei olnud külmetus.

Hoopis ajukasvaja. Neljas staadium.

Selline oli diagnoos, mille arst mulle pani. Ütles, et parimal juhul on mul jäänud veel pool aastat, ehkki on kahtlane, kas nädalatki välja veab. Ta seletas kiiritusravi, vähiravimite, palliatiivravi ja muid võimalusi, kuid minul jooksis kõik kõrvust mööda.

Minu peas kumises hoopis sügavasse unustusehõlma vajunud mälestus „häälest”. Ajast, mil ma väiksenä suvevaheajal ujulas käisin.

Hüppan sinavasse jahedasse basseini. Plärtsatus. Mullid. Keha põhja vajumas.

„Kuule, tee ikka soojendusharjutusi ka!” hüüab ema. Kuid vees ma tema summutatud häält hästi ei kuule.

Venima jäänud arstlik läbivaatus lõppes.

Kohe kui arst oma jutuga ühele poole sai, lasin koti põrandale kukkuda ja komberdasin arstikabinetist välja. Jäin kurdiks arsti hüüetele ning tormasin karjudes haiglast minema, pörkasin kokku vastutulevate inimestega, kukkusin ja rullusin maas, ent tõusin taas püsti, muudkui jooksin ja jooksin käte ja jalgadega vehkides, kuni jõudsin sillani, ning suutmata enam liigutada, laskusin põlvili ja karjatasin ... Ei-ei! Kaugel sellest.

Sellisel hetkel on inimene üllatavalt rahulik.

Minul käisid esimesena peast läbi täiesti triviaalsed mõtted. „Mul on lähedaloleva massaažisalongi kaardil ju ometi vaid üks tempel puudu, et tasuta massaaž saada!”, „Just ostsin hulga tualettpaberit ja pesupulbrit varuks ...”

Ent ühel hetkel hakkas kurbus siiski vaikselt hinge närima.

Ma olen alles kolmekümnene. Olin küll juba elanud kauem kui Jimmy Hendrix või Basquiat, kuid miskipärast oli tunne, et midagi on veel tegemata. Midagi, mida siin maailmas keegi peale minu teha ei saa. Miskit peab ju olema!

Kuna ma ei osanud öelda, mis see „miski” olema peaks, uitasin tummaks lööduna ringi, kuni jõudsin jaamani. Jaama ees mängisid kaks noorukit akustilist kitarri ja laulsid valjul häälel.

*Lõpeb elu kunagi
kuni selle päevani
teen, mida tahan
teen, mida saan
lähen julgelt vastu homsele*

On alles idioodid! Milline piiratud fantaasialend! Laulda jaama ees oma elust!

Ärritunult, samas teadmata, mida sellises olukorras ette võtta, lontisin loiult koju tagasi. Läksin kolistades trepist üles, avasin õhukese ukse, ja kui oma kitsasse tuppa pilgu heitsin, sai masendus mu kätte. Mul läks sõna otseses mõttes silme ees mustaks ja ma vajusin kokku.

Kui kaua ma siin olnud olen? mõtlesin ma esikupõrandal silmi avades.

Minu silme ees sahmerdas valge-, musta- ja hallikirju karvapall. Näuguv karvapall. Teritasin pilku. Kass. Minu kass. Elame temaga juba neli aastat koos.

Kass tuli mu kõrvale. Näugus veel kord murelikult. Igatahes paistis, et surnud ma veel ei ole. Ajasin end püsti. Palavik oli endiselt, pea valutas. Haigus näis olevat reaalsus.

„Meeldiv tutvuda!” kostus toast ülevoolavalt ergas hääl.

Ja seal ma olin!

Ei, ei. Mina olen ju siin. Seal oli keegi teine minu kehas.

Esmalt käis mu peast läbi sõna *doppelgänger*. Olin kunagi sellest mingist raamatust lugenud. Sellest surmaeelsel hetkel ilmuvast „veel ühest minast”. Kas ma olin täiesti ära pööranud või tuldi mulle juba järele? Olin taas teadvust kaotamas, kuid suutsin end kokku võtta. Otsustasin hetkeolukorraga silmitsi seista.

„Seda et ... Kes teie olete?”

„Mis sa ise arvad?”

„Hmm ... Surmajumal?”

„Mitte päris.”

„Mitte päris?”

„Ma olen saatan.”

„SAATAN?”

„Just. Saatan.”

Nii ilmus (ehk liigagi leebelt) minu ellu saatan.

Kas sina oled saatanat näinud?

Mina olen.

Päris saatanal ei ole musta nägu ega teravatipulist saba. Hargist käes rääkimata.

Saatan on inimese enda nägu. *Doppelgänger* on tegelikult saatan!

Mul ei olnud küll lihtne sellise olukorraga leppida, kuid pidasin siiski paremaks enda ette ilmunud üsna rõõmsameelse saatana tuimalt omaks võtta.

Hoolikal vaatlusel ilmnes, et ehkki näolt ja kehakujult olime me sarnased, erines saatana riietusstiil minu omast täielikult. Mina ei kanna põhimõtteliselt muud kui musta ja valget. Musti pükse, valget särki, musta kardigani. Olen kord juba selline monotoonne mees. Ema vanasti ikka kurjustas, öeldes: „Jälle ostsid samasugused riided!”, aga mulle lihtsalt jäid alati sama stiili riided näppu.

Vastupidiselt sellele oli saatana riietus uhkeldav. Palmipuude ja ameerika auto pildiga kollane Havai särk ja lühikesed püksid. Päikesepillid peas. Üllatavalt suvine, arvestades seda, et väljas oli veel suhteliselt külm.

Kui ma talle juhmi näoga otsa vaatasin, võttis saatana jutujärje üle.

„Mis sa siis ette võtad?”

„Ah?”

„Sul on ju vaid veidi veel jäänud. Elada, ma mõtlen.”

„Aa, nojah.”

„Nii et mis sa ette võtad?”

„Mõtlesin siin ennist „kümme asja, mida tahaksin enne surma teha” kirja panna.”

„Ega ometi mitte nii nagu tolles filmis?”

„No jah.”

„Teha midagi nii piinliku?”

„Tiba totter tõesti ...”

„Ei, ei, seda mitte. Paljud teevad seda. Panevad kirja. Ja kuulutavad pidulikult, et proovivad viimse kui ühe neist ära. Kõik käivad selle tee läbi ... Teist võimalust ju ei tule!”

Saatan itsitas omaette.

„Mis selles siis nüüd nii naljakat on?”

„Ah? Ei! Ja! Muidugi. Ikka! Tuleb proovida. Teeme kohe nimekirja valmis!”

Nii hakkasingi valgele paberile kirja panema asju, mida ma enne surma teha tahaksin.

Mida ma ometi teen? Omal surm silme ees ... Tundsin end kurva ja naeruväärsena, pea pulki täis. Sellegipoolest, üle õla piiluvad saatanat eirates ning mitu korda oma armast kassi eemale lükates (nii nagu kõik maailma kassid, nii oli ka minu kass hull kõiksugu paberite järgi), panin kirja kümme asja, mida ma enne surma teha tahan.

1. langevarjuhüpe
2. Everesti tippu ronimine
3. Ferrariga Autobahnil kihutamine
4. kolmepäevane Hiina toidu orgia
5. robotnukk Gundami juhtimine
6. maailma keskpunktis armastuse järele karjumine
7. kohting Nausikaaga
8. armuromaan, mis saaks alguse tänavanurgal kokkupõrkest kauni naisega, kel kohvitops käes
9. vihmavalingu eest varju pugedes kohtumine kooliõega, kellesse olin kunagi lootusetult armunud
10. tahan armuda ...

„Mis see on?”

„Seda et ...”

„Sa ei ole ju enam koolilaps! Isegi minul on piinlik!”

„... Vabandust.”

Masendav. See oli kõik, millega suutsin välja tulla? Isegi mu kass näis olevat vapustatud ega tulnud mu juurde.

Kui äng mu lõplikult endasse haaras, patsutas saatan mulle õlale.

„Olgu, olgu. Hakkame siis kärmelt langevarjuhüppest pihta. Raha arvelt välja ja lennujaama!”

Paari tunni pärast olin ma reaktiivlennukil, maapinnast kolmetuhande meetri kõrgusel.

„No nii! Anna minna!” hüüdis saatan lõbusalt ja järgmisel hetkel hõljusin õhus.

„See on minu unistus. Silme ees laiuv sinine taevas. Imelised pilved. Lõputult laiuv maa horisont. Olen kindel, et ülevalt maakerale vaadates muutuvad minu väärtushinnangud. Ma unustan igapäeva pisiasjad ja naudin elu maal täiel rinnal,” teatas keegi kusagil, kuid minuga nii ei läinud.

Minul sai juba enne õhuruumi hüppamist sellest kõrini. Siin oli külm. Kõrge. Hirmus. Miks inimesed seda omal vabal tahtel teevad? Kas see oli see, mida ma teha tahtsin? jõudsin veel õhus hõljudes mõelda, kui mul jälle sõna otseses mõttes pilt tasku läks.

Järgmise asjana avastasin end kodus oma voodist.

Kass ajas taas oma näugumisega mu üles. End istukile ajades tundsin, kuidas pea ikka valutab. Nii et see kõik oli uni?

„Kuule, anna olla!”

Aloha (otsustasin endamisi saatanat siitpeale nõnda kutsuda) istus mu kõrval.

„Vabandust, et tüli tekitasin.”

„Sa oleksid peaaegu surma saanud ju ...! Kuigi, tõsi, varsti sured sa niikuinii.”